

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
 za Kranjsko.

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
 Inzerati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Vabilo na naročbo. — O Dzierdzonovem panju. (Konec.) — Bolezni čebel. — Kako dolgo bučele živé. — Napravlanje sadnega mošta. (Konec.) — Napolnitev sodov z moštom. — Kako se napravi jabolčnjek brez popred določene količnosti sladkorja in kisline. — Glavni imenik društvenikov.

Vabilo na naročbo.

 ončali smo letošnje leto. S to številko dovršili smo četrti tečaj. Ni še veliko, ako rečemo, da je naš list že 4 leta zahajal med slovenski svet, ter tu dramil in budil čebelarje in sadjerejce k večji pridnosti, a nekaj je. Pa ne samo to, temveč obudil in oživil je naš list več novih čebelarjev k življenji. Ti sami pravijo in pripoznajo, da je početek njih čebeloreje edino le našemu listu pripisovati. Veseli nas to, ker v svesti smo si, da bo na ta način čebeloreja le napredovala. Tega bilo je pa že tudi zelo potreba, kajti ravno ta stroka kmetijstva bila je najbolj zapušena in že na skrajni meji popolnoma zaspali. To bilo bi naši za čebelorejo tolikanj ugodni deželi le na škodo, nikar pa v korist.

„Slovenski čebelar in sadjerejec“ je klical in budil staro in mlado, kar in kakor je znal in vedel, da bi bil le svojo nalogo bolj popolno izpolnil. Prinašal je podučne spise, potrjene iz skušnje, ter poleg tega še veliko sporočil iz raznih krajev naše mile Slovenske dežele. Skušal je vse storiti in svetovati, da bi le svoj namen bolje dosegel.

Kakor do sedaj, tako hoče „Slovenski čebelar in sadjerejec“ tudi v prihodnje paziti, da svojo nalogo popolno izpolni. Pomagati hoče svojim naročnikom z dobrimi nasveti, ako ga bo kdo zahteval in potreboval. Pripravljeni bomo vselej in ob vsaki priložnosti! Podajali bomo dobre in podučne spise, objavljali skušnje in novosti, kar se tiče čebeloreje in sadjereje. Dobre reči bomo priporočevali, slabe pa odvrčevali. Da bi pa vedno in vselej edino le mi prav imeli, tega ne trdimo in ne moremo trditi; ker več ljudi več vé, tako tudi mi večkrat katero reč priporočamo, ki pa ni v priporočanje sposobna. Nasvetovano nam je od ene ali druge strani, ter rečeno, da je dobro. Če nam je tista reč znana, že svoje mnenje v tem izrazimo, ako pa za gotovo ne vemo, pa ali reči ne objavimo ali pa jo, če ni preveč sumljiva, in tu nam morebiti spodleti.

Vsem čast. gosp. udom in naročnikom je gotovo znano, da list v izpolnitev svojih obljub potrebuje dvoje pomoči, namreč denarne in duševne. Denarno pomoč dobivajo listi od svojih naročnikov. Zato se tudi mi obračamo do naših častitih naročnikov z uljudno prošnjo in vabilom: **Ne zapustite nas, bodite še v prihodnje naši zvesti naročniki, ter podpirajte nas s svojo naročnino! Poskusite nam pridobiti novih udov.** Gotovo bi kateri Vaših prijateljev rad postal ud našega društva, pa se morebiti ne vé kam obrniti. Naznanite to željo nam, mi mu bomo list ter poleg tega še poštno nakaznico z že izgotovljenim naslovom poslali, da ne bo imel nobenih sitnost s pošiljanjem denarja. Najhitreje in najboljše pa je, če kar obe naročnini Vašo in njegovo ob enem pošljete. Ako nam to ljubav storite, vedeli bomo Vaše delovanje v prid našega obče koristnega društva prav ceniti. Ni veliko, če **jeden goldinar** plačate! S tem imate pa naročnino za vse leto plačano. Ta goldinarček pošljite na: „**ekspedicijo slovenskega čebelarja in sadjerejca**“ na **Jesenicah (Gorenjsko)**, ali pa gospodu **G. Spetzler, učitelju v Lescah**, ki je sedaj blagajnik našemu društvu. Kamor boste poslali, povsod bo de z veseljem in radovoljno sprejeto. Toraj še enkrat prosimo: **Bodite še v prihodnje naši naročniki in podpirajte nas z naročnino.**

Dalje obračamo se še do naših blagih dopisnikov. Prvič moramo jim tu izreči zahvalo za poslane spise in dopise ter jih najuljudneje prosimo, da nam še v prihodnje blagovolijo kaj poslati. Kajti le potem bo našemu listu mogoče svoj namen izvrševati, če bo dobival obile pomoči, tako v denarnih kakor tudi v duševnih zadevah.

H koncu tega spisa moramo se pa še, če prav silno neradi, obrniti do tistih naših udov, ki so celo leto list prejeli a naročnine ne plačali. Blagovolijo naj svoj dolg poravnati in nam poleg tega ob enem še naročnino, za prihodnje leto poslati. Prosimo!

Predno se pa v tem letu ločimo, zakličemo vsim srčno voščilo: **Nar lepše praznike ter dobre medene potice! Na svidenje v novem letu! Pa gotovo!** **Odbor.**

—*—

O Dzierdzonovem panju.

(Spisal Iv. Jurančič.)

(Konec.)

Sedaj imamo še nekaj važnega, kar hočemo bolj natanjko spoznavati. To so satniki, od katerih je popolnost in vrednost celega panja zelo odvisna. Satniki so 53 celic dolgi tramiči, kateri se v zato narejene zareze položijo. Na vsakem koncu so široki 7 celic, na sredi pa 5 celic. Debeli so 2 celici in spodnja stran je na rob vrezana (gl. pod. X. a), tako da dobi satnik petoglatko obliko. Na koncih je ta rob vrezan, da satniki mirno leže (gl. pod. X. b). Ta rob na spodnji strani je zato, da čebele na takih satnikih bolj ravno satovje delajo in se poslednje tudi bolj trdno drži.

Oni okvirjem podobni satniki pa, ki cel sat obdajajo, so veliko več škodljivi, kakor koristni. To je poglavitni vzrok, kateri nove panje tako slabo odlikuje in jim skoraj že pogin obeta. Ker tak panj ne more biti dovolj gorak, kjer čebele satovja ne morejo na stene panjeve pritrčiti. Zima ima v takem panju okoli in okoli satovja,

okoli zimskega gnjezda prosto pot; naj še je potem panj iz tenkih desk skovan, vsak posamezno postavljen in slabo odet, tedaj ni čuda, da novi panj svoje poštenje zgubi in svoje naloge ne izpolni. Tega od tukaj popisane panja ni pričakovati. V tem naredijo čebele vsak sat od ene stene do druge in je tako pritrdijo; panj je sam ob sebi dovolj gorak, ni ga treba posebej odevati za zimo, ker jih je več skupaj postavljenih v enem stolpu, da eden drugega grejejo in tako osem ljudstev skupno toploto uživajo. Če pa hočemu satovje posamezno iz panja vzeti, pouzročuje to tudi majhne zadrege; potrebno je le z nožem ob stenah navzgor vrezati in sat se brez vse težave lahko izvzame. Tudi je levi prednji in desni zadnji vogelj vsakega satnika malo v okrok urezan, da se tim lažje satnik izvzame, ker navadno satnik na desni strani najpred iz zareze potegnemo, ako ga hočemo izvzeti (glej pod. X. c).

Sedaj smo s panjem gotovi, — pa kaj, brade še nima. Za brado pritrdimo mu pod žrelo 25 celic široko desko po celem panju na dolgo in to v ono zarezo ali žleb, ki smo ga naredili na letvi a pod. III. (glej pod. III. c in V. c). Ta deska naj bo malo poševna. Ona ima tudi to posebno nalogo, da od spodnjih panjev dež in mokroto odpeljuje.

Sedaj imamo še pogovoriti, kako se panji dvojčiči postavijo, da tudi svoj namen spolnijo. Spodaj se podzidajo ali drugače podložijo na 30 cm. Na ta zid ali podlago položita se dva panja z zadnjimi dolgimi stranmi vkup, z žrelami pa vsak sebe, n. pr. eden z žrelom proti vzhodu, drugi proti zahodu. Na ta dva položita se druga dva po črez tako, da pride eno žrelo proti jugu, drugo proti severu. Tako prideta še dva enako prvima in potem dva enako drugima (glej pod. XII.).

Imamo tedaj osem panjev na tako majhnem prostoru in vendar ni se bati, da bi se čebele ali matice motile in v druge panje zabredle, ker so tukaj žrela silno daleč narazen, da si vsaka čebela lahko zapomni svoj panj. Ako še takemu stolpu naložimo lepo streho, ktera pa mora najmanj za 60—80 celic na vseh štirih straneh od panjev proč stati, da so panji dovolj obvarovani dežja, imamo še tedaj zraven koristi lep kinč v domačem vrtu. Kjer se je bati tatvine, lahko se pomaga s tem, da se panji spnejo z vrtali ali šravbi za les, kateri se na vsakem koncu panja 10 celic od kraja skoz dno v pokrov spodnjega panja zasučejo in tako je celi stolp sklenjen (glej pod. XII. a).

Tudi streha se mora pritrditi, da je veter ne odnese. Če se dva panja celo ne stisneta, zabijemo od vsakega žrebelj in ovijemo niti ali žice okoli žrebljev in lahko panja tako vkup potegnemo. Tako v stolpu zloženi panji lahko ostanejo v poletju in v zimi nepremaknjeni in vendar se bodo čebele dobro imele. V zimi mora se žrelo pokriti z desko, da solnce ne more sijati v panj, nikar pa žrela zadelat, da bi čebelam izhod zabranili, ker se jih tako veliko pokonča vsled sile, s katero si prizadevajo prostost doseči. Tako imamo sedaj panj do cela zgotovljen in postavljen na stališče. Ako si hoče tedaj kdo izmed čč. bralcev narediti takov panj, bode dosegal vse obljube le takrat, če ga na tanjko po tem popisu naredi ali tako od mizarja izdelati pusti. Vse spremembe zbog katerih je poskušalo že toliko čebelarjev poboljšati Dzierdzonov panj, so le napake in storijo panj le slabiji, ne pa bolji. Slavni g. dr. Dzierdzon, ki ima že toliko let vedno nad tisuč čebelnih ljudstev v različnih panjih, v ležečih in stoječih, posameznih in skupnih, v pavilonih, stolpih, omarnikih in raznih drugih stavbah, vendar on sam najbolj čisla in naj više ceni panj dvojčič, ter mu pred vsemi drugimi prednost daje. Glavna dobra

lastnost tega panja je posebno to, kar čebelarji z drugimi panji prav težko dosežejo, to je dobro prezimovanje čebel. Panj dvojčič je že sam ob sebi tako sestavljen, da čebele v njem dovolj gorko sedé. One strani panja, ktere pridejo v dotiko z drugimi panji, so narejene iz tenkih desk, da se toplota v vseh panjih enega stolpa vjema in izenači, da je v vseh enako gorko. Tega doseči nemoremo s panji, kateri so postavljeni posamezno v čebelnjaku. Tu mora si delati gorkota vsako ljudstvo za se, tim bolj, ako je panj slabo odet. Če je pa panj preveč odet, primanjkuje pa čebelam mokrote, ktera jim je tudi v zimi neobhodno potrebna. Konečno še omenim, kar dr. Dzierdzon kot glavno pravilo pri izdelovanju mnogovrstnih panjev izrazuje, namreč, da noben dober panj ne sme imeti premakljivega pokrova (odzgor). Ako hočemo toraj imeti dobra čebelna stanovanja, ne rabimo takih, pri kterih se pokrov odpira. Takih gotovo ne moremo po več skupno postaviti, in če mora panj biti posamezno postavljen, ne moremo ga imenovati dobrega.

Ne ustrašite se toraj stroškov, ktere vam pouzročuje Dzierdzonov panj, ker sem že v začetku omenil, da ni tako drag, kakor se nekomu dozdeva. Ako morebiti pri izgotavljanju panja ne bi bilo kaj dovolj jasno, pripravljen sem vsakemu iz zadrege pomagati in na vprašanje odgovoriti. K sklepu priporočam panj nespremenjeno narejati, ker vsak najmanjši del ali kosek ima svojo nalogo; zato hočem v prihodnjem tečaju, ako mi pripušča čas popisati vse prednosti in ravnanje z Dzierdzonovim panjem dvojčicem.*)

—*—

Bolezni čebel.

Dve bolezni ste, griža in gujiloba, ki čebele včasih napadete; prva se da z zdravili odstraniti, druga pa ne.

1. Griža ali krva.

Ta bolezen je čebele napadla, če neko redko, rudečo in zelo smrdljivo blato pogostoma od sebe dajejo in ž njim satovje, pa tudi druga drugo ogrdujejo. Griža izvira večidel iz prehlajenja, če slabi panji po zimi ali o spomladi nimajo dosti gorke odeje. Ravno tako zbolé tudi, če po zimi ali pokoja nimajo, ali pa na pregorkem kraji predolgo zaprti ostanejo; če jim manjka medu ali cvetnega prahu; če se spomladi pitajo sè spridenim medom. Jalovi panjovi najpred grižo dobé, ker se preohjedó. Najhujše je, kadar satovje s tem blatom obrzdajo, zakaj v takem zadelj smradu ne delajo več rade, in ga je treba izrezati.

Zoper grižo je najbolje, da čebele kak lep dan na sprehod spustiš, da se ocedijo, zvečer pa jim daj v plitvim koriteci sogretega medu; drugi pa svetujejo, jim slane vode s kakimi kapljicami dobrega vina za zdravilo dati, sogret rumen ali kandiran sladkor se tudi priporoča v ta namen. Würzburgski časniki pravi, da je najgotovješi pomoček v tej bolezni dokler se čebele še ne morejo izčistiti, da jim v vodi raztopljenega kandiranega sladkorja v panj postaviš; ta jih zgreje, drisko zapre, jih okrepča in vlažnost na se vleče.

Bolje pa, ko čebele zdraviti, jih je prehlajenja varovati. Slabi panji, ki imajo malo muh in satovja, so mrazu najbolj podvrženi; take je treba dobro zamazati in

*) Prav lepo prosimo, bodite tako dobri in pošljite nam še kaj tako temeljitih spisov, kot je ta, za kterega se Vam prav toplo zahvaljujemo.

dobro odeti; kdor pa ne trpi takih siromakov čez zimo, ampak le močne panjove prezimuje, tudi griže pri njih ne zasledi.

2. Gnjloba.

Ta bolezen je zelo nevarna, ker vtegne ne le kacega posameznega panja, ampak ves čebelnjak pokončati, če se čebelar brž ne poprime pravih pomočkov in si ne prizadeva, morivne kuge ustaviti; toda se ta nesreča rekdo kedaj primeri.

Gnjloba je v panji, kedar plod ali zalega v satovji gnjije in se razširi črez vso zalego; ona je dvojna, namreč gnjloba nezadlane in že zadlane zalege. Naj-nevarnejša je druga, kadar zadlane bube v celicah gnjijejo; prva večkrat sama ob sebi preide.

V začetku, dokler se gnjloba ne razširi še po vsej zalegi, prizadevajo si čebele na vso moč, jo odpraviti. Vsako jutro vidiš na bradi gnjilobnega panja smradljivo rujavo blato, ki ga čebele po noči vun nosijo in se ga zavoljo smradu še dalej dotikati nočejo. Če kaj tacega pri panji zapaziš, lahko spoznaš, da se gnjloba začinja, in da je skrajni čas priti mu na pomoč.

Otožno in žalostno obnašanje čebel kaže, da je panj bolen; neprijeten in smradljiv duh iz njega puhti. Če ga odpreš, vidiš nad zalego udrté pokrovec, ki so zraven ploda obokani, in celice pri sredi prevotljene in prejedene. Zalega v njih je kakor rujav gnoj, katerega čebele zaradi premočnega smradu ne morejo več iz panju spraviti.

Ta bolezen je tako nalezljiva, da nekatere gnjilobne celice sčasoma vse druge okužijo tako, da gnjiti začne, kar čebele prisili, da še zdravo zalego in vso strd zapuste in pobegnejo. Še kamor tega smradú navzete begunke pridejo, kugo seboj prineso, in če se brž ne pomaga, vtegne veliko panjev poginiti.

Izvira pa ta bolezen od prehlajene zalege, če je premalo čebel, da bi moglo vso obsesti in ogreti, kar se pri izrojenih stareih primeri. Če po kakem roji mrzlo vreme nastane, so čebele, ki so v starcu ostale, prisiljene se bolj skup stisniti, pri tem se pa plod ob krajih satovja prehladi, pogine in slednjič gnjiti začne.

Včasih je čebelar sam te nesreče kriv, če namreč tako strd kupuje za klajo, ki je s pomorjeno zalego zmešana in se zavoljo tega skisala. Ker pa medarji ali lectarji panje brž po ajdovi paši podirajo, ko je v satovji še veliko zalege, zato ni varno od vsakega strdi za klajo čebel kupovati.

Kaj pa je z gnjilobnim panjem početi, da se kuga dalje ne razširja?

Ni druge pomoči, kakor ga brž v drugi panj pregnati in od čebelnjaka odnesti, da druge čebele ne pridejo okužene strdi okušat in kuge razširjat.

Celó prazno satovje je s kugo navdano, toraj ga moraš brš stajati, izpraznjen panj pa sežgi, in mesto, kjer je okužen panj stal, dobro omij. Okuženega preganjanca pa nikar ne postavlaj na prejšnje mesto, ampak na drugi kraj, in mu pridno kladi.

3. Rožičkina bolezen.

O vlažnem in mokrotnem vremenu rastejo spomladi nekterim čebelam na glavi med tipalnicami majhni rumeni šopki, kakor rožici, ti pa nič ne škodujejo čebeli pri njenih raznih opravilih in zopet sami preidejo, toraj se prav za prav ne smejo bolezen imenovati.

J. S.

Kako dolgo bučele živé.

Matica živi najdalje 3 do 4 leta; pa bolje storiš če ne terpiš starejših kot triletnih, ker njih rodovitnost za zalego delavk od leta do leta peša.

Trotje živé celo kratko, od spomladi do avgusta; le v panjih, kateri matice nimajo, ostanejo dalje; takih panjev pa zveden bučelar ne trpi v svojem bučelnjaku, ampak jih drugim kot naklado navezne.

Življenje delavk se pa ne da natanko določiti; one žive tako dolgo, da ne obnemorejo, svojih perutnic ali kril ne poškodujejo, ali pa po sovražnih živalih ali slabem vremenu konca ne vzamejo.

Več ko delavke delajo pri dobri paši, prej obnemagajo. Pa tedaj v enem tednu več strdi naberejo, kot pri slabej paši v več mescih. Najbolj si poškodujejo perutnice, če gredo na lez ali plevel v belem žitu.

Največ pa pokonča bučel ploha, ki naglo pridrvi; mnogo se jih pokonča tudi spomladi, če oblaki solnce naglo zakrivajo in bučele odrevene; tudi po zimi pri odjužnem vremenu v odprtih bučelnjakih. Veliko pa jih pokončajo tice, ki od žuželk žive.

Nadalje žive one, ki so se po jesenskej paši izplodile, ki svoje moči prihranijo do spomladne paše; te žive do devet mesecev.

V panjih, ki nimajo matice, bi mogle še dalje živeti, ker svoje moči toliko ne potratijo; ali roparice takih panjev, ki nimajo sovražnikov, kmalo zaslede, jih obropajo in bučele pomore.

Koliko muh se dan na dan okonča, vidimo najbolje pri novovsajenem roji: čeravno je imel do 15 ali 20 tisuč bučel, v treh tednih jih je komaj tretjina živih, tako, da ne morejo več vsega satovja obsesti. Črez tri tedne pa pride že mladih bučelic do 20 in 30 tisuč iz zibelj na dan; kmalu se to število pomnoži in pri dobri paši še tisto leto roje dá.

—*—

Napravljanje sadnega mošta.

(Konec.)

Kako se postopa ali ravna pri stiskanji.

Stiskanje ali prešanje sadja je z novimi zelo popravljenimi in popoljnimi stroji, o katerih je bilo že spredaj omenjeno, prav lahko delo; brez posebnega truda se lahko izvrši. Pri tem delu je včasih treba tudi prta, ki pomaga delo bolj na tanjko opraviti: vselej pa tudi ne, kakor je stiskalnica napravljena.

Če je votlina ali posoda stiskalnice prav velika, tako da se veliko zmečkanega sadja na enkrat lahko stisne, je dobro in potrebno, da se med zmečkanu sadje vtakne 1, 2 ali 3 vrbove pletenice primerno oddaljene ena od druge. Koliko pletenin je treba djati, že primeroma vsak sam presodi. Te pletenine naj bodo narejene, kakor dno jerbasa. Kakor je bilo že spredaj omenjeno, se to zato vmes dene, da se drob bolje stisne in tako več soka dá.

Večinoma vsi napravljavci mošta drob le enkrat pa kolikor moč dobro stisnejo, ter potem stisnjeni drob (prešovino) puste v kakem kotu ležati. Nekateri

to namočijo, puste da se skisa in si tako napravijo sadni kis. Drugi pa to reč živini pokrmijo ali pa kar med gnoj pomešajo. Da pa vsi ti ne delajo prav, smo že spredaj omenili. Rečeno je bilo, da je prav dobro in nasvetovano, da se prešovino, ko se je prvič stisnila in iz stiskalnice vzela, zdrobi in v kadi namoči. Nalije naj se voda, da vrh droba pokaže. To se čez nekoliko časa zopet stisne, in zdajšnji mošt pomeša se s prvim.

Vsled dvojnega stiskanja in potem mešanja obeh sokov se kislina zmanjša, vino dobi bolj prijeten okus, ter imamo več blaga, kot sicer. Stiska naj se kolikor moč enakomerno in hitro. Tako pridobljeni sadjevec je sedaj še sladak, in če je čist, se lahko precej v sode dene, ako je pa kalen, naj se vlije v kadi, kjer naj se pusti 1 ali 2 dni, da se gošava na dno vsede, in sedaj se deloma očisteno vino spravi v sodove.

—*—

Napolnitev sodov z moštom.

Ti dve pridobljeni tekočini se potem, ko se je vsebina kisline in sladkorja določila, kakor je bilo spredaj povedano, vlijeti v sod, katerega velikost mora pa z množino tekočine, primerna biti. Sod naj bo lepo pomit, čist in brez duška. Zdajci je treba vrenje v poštev vzeti, zaradi tega se sod ne sme do vrha napolniti. Ako se je pa sod vsled nepredvidnosti do vrha nalil, naj se ga nekoliko odzame. Od hektolitra naj se ga vzame 3 do 5 litrov, kakor že ima sod okroglo podobo.

Ko je tako sod napolnjen, se ne sme s čepom ali veho zamašiti, temveč le na rahlo zatakne; prvi dan naj se še celo popolno odprt pusti, da se pene, ki vsled vrenja nastanejo, lahko odstrané. Kdor pa noče med tem časom sod popolno odprt imeti, pokrije naj odprtino z narobe obrnjenim kozarcem. V tem slušaju se pa vrenje prav lahko opazuje, kako in v kateri meri se vrši, brez da bi se nepotrebni zrak v dotiko spuščal. To opravilo pa opravi tudi košček strešne plošče, ali pa žakelje iz platna v dve gubi vpognjenega ter s peskom napolnjen. Ko je vrenje že minulo, zamaši se sod s čepom za vrenje napravljenim.

Napačno pa delajo oni, ki sod precej zabijejo in ga puste tako zamašenega. Sadjevec se rad pokvari; pa tudi posoda rada počí, če mošt hudo vre in hlap ne more iz soda.

—*—

Kako se napravi jabolčnjek brez popred določene količnosti sladkorja in kisline.

Ker je bilo v začetku tega spisa omenjeno, da je naša volja in želja napravljanje mošta ravne v naše gospodarstvo vpeljati, ne pa, da bi si vsak, kdor boče mošt napravljati, preskrbel priprav, s katerimi bi poskušal količnost sladkorja in kisline, zato hočemo tudi podati nekoliko načinov, kako se dober sadjevec napravi, brez da bi se vsa pravila in predpisi popolno dosegli, kajti dobro vemo, da velikokušenih tudi na druge načine svoj sadjevec oskrbujejo in poleg tega dobre vspehe dosežejo.

A. Jabolčnjek navadne vrste.

V 100 l soka (mošta) se raztopi 5 kg sladkorja in 60 g v prah stolčenega neprečiščenega vinskega kamna, kar se lahko po mrzlem ali toplem potu zgodi.

Če se sok, kolikor ga je za raztopljenje potreba, ogreje, treba je paziti, da toplota ne prekorači 40° R. ali 50° C.

Zdajci se v to odmenjeni sod po popred navedenih pravilih napolni in vrenje prepusti.

B. Jabolčnjek boljše vrste.

Lepo in vseskozi zdravo ter trtnemu vinu jabolčno pijačo dobimo na sledeči način:

Na 100 l mošta, bodi si že od prvega in drugega stiskanja ali pa samo od prvega stiskanja, se vzame 1 $\frac{1}{2}$ do 2 $\frac{1}{2}$ kg velikih rozin, se v hladni vodi dobro operejo, razrežljajo s koščicami vred; na to vlije se 1 ali 2 l tople a ne vrele vode (kakih 50° R.), se vse dobro premeša in pusti kakih 12 ur stati. Po preteku tega časa se vse skozi prt stisne in očistena tekočina vlije se v mošt.

Poleg tega se raztopi 5 do 7 $\frac{1}{2}$ kg sladkorja in 60 gr v prah stolčenega neprečistenedga vinskega kamna v 8 do 10 l mošta, ki se za raztopljenje potrebuje. To se mora kuhati toliko časa, da se sladkor raztopi. Ko se pa nič več trdega sladkorja ne čuti, naj se vlije vsa ta reč v mošt.

Ako bi kdo hotel prav močen okus doseči, se k rozinam pridene polovico ali pa celi drobno zrezljan rožič.

Ko je vse to v sodu združeno, se z leseno palico dobro premeša in močno vrenje kmalu nastane.

6. Jabolčnjek, kakoršna so južna vina.

Od 100 l mošta prvega stiskanja se vzame 10 do 15 l in se v čednem kotlu (železen mora biti dobro pobeljen, drugače ni dober) s 7 $\frac{1}{2}$ do 10 kg sladkorja kuha, dokler se na polovico ne povré; pri kuhanji je treba vedno mešati in pene s penjenico pobirati. Ko se od ognja postavi, da se ohladi, se med tem tej tekočini primeša 2 $\frac{1}{2}$ do 5 kg velikih rozin, te naj bodo oprane, zrezana, a nikakor ne stisnjene. Temu soku se pridene še $\frac{1}{16}$ ali $\frac{1}{8}$ l najbolj finega jamajka ruma in vsa zmes se vlije v sod in dobro premeša z lesenim drogom. Kmalo na to začne vreti, pa bolj močno, kot pri prejšnjih.

Tu bodi opomnjeno, da taka vina dolgo potrebujejo, predno so popolno getova ter potrebujejo več toplote, kot drugačna vina. Včasih se mošt komaj v ene letu popolno uredi. Zato je pa tako vino ne le samo stanovitno, temveč tudi takega okusa, da večkrat tudi take, ki pravijo, da pijačo poznajo ogoljufa in prekani.

(*Obstverwerlung.*)

—*—

Glavni imenik društvenikov.

I. Častni udje.

1. Visokorodni gospod **Julius** grof **Falkenhayn**, e. kr. minister poljedelstva itd. na Dunaju.
2. Preblagorodni gospod **Andrej** baron **Winkler**, e. kr. deželni predsednik itd. v Ljubljani.
3. Visokorodni gospod **Gustav** grof **Thurn**, deželni glavar, predsednik e. kr. kmetijske družbe kranjske itd. v Ljubljani.

II. Splošni udje.

- J. Wucherer, pos. v Lescah.
 J. Vidic, pos. v Lescah.
 J. Kosmač, pos. v Radoljci.
 J. Zaveleina, ključar na Savi.
 Janez Ferjan, pos. na Savi.
 Janez Repe, pos. na Savi.
 J. Rozman, pri Starifužini.
 J. Tomažovec, v Zabreznici.
 Akadem. društvo Slovenija na Dunaju.
 Franjo Kadunc, župnik v Dragi.
 Anton Pirc, pos. v Tolstiverh.
 Tadej Špik, pos. v Krivi Vrbi.
 Matija Rener, pos. v Zagradi.
 Janez Ovčjak, župan, Vrhe.
 Anton Kesnar, katehet, Celovec.
 Šola v Spodnji Šiški.
 Avgust Kleč, učitelj na Rakeku.
 Jože Mrhar, pos. v Bukuje.
 Fran Dolinar, čebel. na Svici.
 Fran Germič, pos. v Celoveci.
 Fran Seraf. Bezjak, župnik v Ptuj.
 Ivan Kotar, bukovec v Kamniku.
 Fr. Ladinig, ključar, Gutenstein.
 Gašper Mörtel, pos. v Dolah.
 J. Soklič, župan v Koroskibeli.
 Štefan Mlakar, pos. na Rakeku.
 Janez Vidovič, pos. v Sobotinci.
 Janez Pirc, pos. v Kampiljah.
 Jože Dolinar, učitelj v Mavčičah.
 Janez Gogala, pos. v Hrašah.
 Fr. Finžger, krojač v Doslovčah.
 Martin Kovačič, v Mošnjah.
 Josip Žirovnik, učitelj v Begnjah.
 Janez Matko, pos. v Bitinji.
 Jože Rozman, pos., Trebnje.
 Jakob Caf, kaplan v Mariboru.
 Fran Gaertner, učitelj v Sorici.
 Anton Kadunc, učitelj v Banjiloki.
 Josip Turk, učitelj v Grahovem.
 Šola v Št. Vidu nad Ljubljano.
 Jan. Lenart, župnik na Tinji.
 Martin Drčar, župnik v Medvodah.
 Anton Belec, pos. v Št. Vidu.
 Učiteljska knjižnica v Sp. Logatecu.
 Janez Kozinc, kaplan pri Sv. Križu.
 Fran Podlogar, župan v Gobi.
 Leopold Pegan, učitelj na Preloki.
 Jože Vovk, pos. na Jesenicah.
 Fr. Praprotnik, nadučitelj pri Dev. Mariji v puščavi.
 Simon Klinc, posestnik pri Dev. Mariji v puščavi.
 Peter Korman, posestnik pri Dev. Mariji v puščavi.
 Gašper Lampreht, pos. v Kumenu.
 Ivan Lampreht, pos. v Kumenu.
 Karol grof Lanthieri, v Vipavi.
 Adolf pl. Kappus-Pichelstein, pos. v Kamnigori.
 Janko Toman, učitelj v Hotiču.
 Martin Petkovšek, pos. v Lipljah.
 J. Treven, nadučitelj na Blokah.
 Jakob Klopčič, pos. na Vrhpolji.
 Fran Kovač, trgovec, Ložu.
 Fran Mavec, krčmar v Borovnici.
 Janez Virant, župnik, Mehovo.
 Štefan Jaklič, župnik v Št. Vidu.
 Jurij Meden, pos., Begunje.
 Jože Rucigaj, e. kr. žandar na Jesenicah.
 J. Mali, učitelj v Begunjah.
 Franc Govekar, nadučitelj na Igu.
 Ignac Fertin, duh. pomočnik v Prečini.
 Anton Lenasi, kurat na Colu pri Vipavi.
 Lovro Letnar, učitelj na Dolu.
 Primož Peterlin, župnik pri sv. Lenartu.
 Janez Berlic, beneficijar v Kropi.
 Ignacij Ključevšek, župnik v Sp. Logu.
 Franc Spendal, administrator v Tržiču.
 Karol Kotnik, pos. na Verhniki.
 Janez Hofstetter, dekan v Postojni.
 Janez Tomšič, župan v Velikih Laščah.
 Ljudska šola v Velikih Laščah.
 Anton Jamnik, župnik v Sorici.
 Franc Grebene, pos. v Velikih Laščah.
 Jože Kerčon, župnik v Predosljah.
 Toma Kajdiž, župnik v Vodica.
 Šimen Jan, župnik pri sv. Trojici.
 Jurij Jaklič, župnik v Gotenici.
 Anton Domicelli, vikar v Črnem Vrhu pri Idriji.
 Matej Jereb, župnik v Stopičah.
 Andrej Žumer, e. kr. okr. šolski nadzornik v Ljubljani.
 Matija Gabrejna, podžupan na Unici.
 Franc Boncelj, župnik v Drašgošah.
 Boštjan Leskovec, pos. v Spodnji Idriji.
 Lavoslav Zaletel, kaplan v Št. Vidu.
 Lavoslav Abram, nadučit. v Kostanjevci.
 J. Pavlič, e. kr. poštar v Škofjiloki.
 Matija Modic, pos. v Bloški Polici.
 Luka Knific, učitelj na Trati.
 dr. Janez Mencinger na Krškem.
 Jože Pogelnik, pos. v Podhomu.
 dr. Karol Gestrin, e. kr. okrajni sodnik v Kostanjevci.
 Jože Ovšan, e. kr. nadg. v Kostanjevci.
 Franc Gregorič, e. kr. davk. pristav v Kostanjevci.

- Ivan Pavlin, c. kr. gozdni varuh v Kostanjevici.
- Alojzij Gač, pos. sin v Kostanjevici.
- Janez Dovič, župnik v Mirnipeči.
- Miha Kotnik, župn. oskrb. v Šenčurju.
- Gregor Maloverh, župnik v Stranjah.
- Janez Rogar, pos. v Kranjski gori.
- Janez Mesar, župnik v Boh. Bistrici.
- Franz Papler, nadučitelj v Borovnici.
- Dragotin Žitnik, pos. v Borovnici.
- Ivan Poženel, nadučitelj na Uneu.
- Martin Potočnik, učitelj v Sori.
- Bralno društvo v Poljanah.
- Jože Raktelj, nadučitelj v Ribnici.
- Blaž Hudovernik, pos. v Vel. Lašičah.
- J. Kaplenik, župnik na Blokah.
- Lorenc Rus, pos. v Št. Vidu.
- Čitalnica v Št. Vidu pri Ljubljani.
- Anton Ozimek v Dol. vasi pri Ribnici.
- Josip Krese, župnik v Strugah.
- Luka Svetec, c. kr. notar v Litiji.
- dr. Jožef Vošnjak v Ljubljani.
- Josip Suša v Sotini.
- Nadoslav Potěpan, obč. preds. v Dolni Zemlju.
- Jakob Žumer, župan v Gorjah.
- Rihard Šraj, c. kr. poštar v Lescah.
- Štefan Homan, pos. v Zmencu.
- Franz Omersa, trgovec v Kranji.
- E. Kramar v Gorici.
- Oroslav Dolence, trgovec v Ljubljani.
- Urban Zen, čebelar v Boh. Bistrici.
- Mat. Rant, učitelj na Premu.
- Vinko Levstek, nadučitelj in okr. šol. nadz. na Vrhniki.
- Janez Bolta, kaplan na fari pri Kostelu.
- Matija Hudovernik, učitelj v Dobropolji.
- Jožef Hudovernik, pos. v Zaspju.
- Leopold Zupin, učitelj v Bresnicah.
- Franjo Tršar, pos. na Vrhniki.
- Vinko Majdič v Kranji.
- Terezia Tomšič na Dobravi.
- France Globočnik na Dobravi.
- Florijan Zorko, župan v Družinski vasi.
- Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah.
- Josip Traven, učitelj v Naklem.
- Anton Lušin, župnik na Homen.
- Anton Žibert, učitelj na Ježici.
- J. Robič v Kranjski gori.
- Pavel Borštnik, učitelj v Banjiloki (Kranjsko).
- Slov. kmetso polit. društvo v Slatini.
- Viljem Gebauer, učitelj v Tržišah.
- Ljudska šola v Rovtah.
- Janez Marušič, vikar v Nabrežini.
- J. Levec, pos. v Mengšu.
- Gregor Jakel, župnik v Rudniku.
- Matevž Beve, uradnik v Boh. Bistrici.
- Josip Svetina, učitelj v Šmariji pod Ljubljano.
- Jože Poklukar, kaplan v Vačah.
- Franz Gustin, trgovec v Metliki.
- Franjo Porenta, župnik v Sori.
- J. Barbo, posestnik v Rateževim brdo.
- Karol Klinar, duhoven v Novemštitu.
- Daniel Terzhak, prošt v Metliki.
- Ivan Ev. Borštnik, nadučitelj v Šmariji pod Ljubljano.
- Ignacij Koren, kaplan v Toplicah.
- Miha Barbo, vikar v Rudolfovem.
- Josip Vrtačnik, župan na Dolu.
- Alojzij Keceč, učitelj v Ihanu.
- Martin Skubic, dekan v Ribnici.
- Narodna čitalnica v Šmariji pri Jelšanah (Štajersko).
- J. Kuralt v Kranji.
- Josip Vrbič v Bistri.
- Martin Šlibar, dekan na Vrhniki.
- Franz Rupnik, posestnik v Spodnji Konomli.
- Privatna šola v Spodnji Idriji.
- Ignacij Vrančič, župnik v Zagradu.
- Matija Petrič, učitelj v Strugah.
- Josip Franke, nadučitelj v Št. Petru.
- Janez Švarcel, posestnik v Prevojah.
- Šimen Gregorič, mesar na Rakeku.
- Janez Renko, pos. na Premu.
- J. Sedlar, pos. v Rakoveci.
- Ivan Adlešič, pos. v Adlešičah.
- Jože Bižal, posestnik v Predragu.
- Janez Baša, pos. v Bitnji.
- Anton Gruden, pos. v Rejtah.
- Franjo Tomažič, pos. v Janeževem Brdu.
- Janez Terselič, učitelj pri Beli cerkvi.
- Josip Ogorelec, pos. na Razdrtem.
- Ivan Borštnik, pos. v Dolji.
- dr. Jurij Sterbenec, župnik v Hrenovci.
- Alojzij Domicelj, c. kr. poštar v Zagorji pri Št. Petru.
- Janez Škerjanec, kurat v Harijah.
- Anton Ponikvar, župnik v Knežaku.
- Jože Lavtižar, pos. v Podkažem.
- Jakob Aljaž, župnik na Dobravi.
- Anton Požar, nadučitelj v Knežaku.
- Martin Zarnik, nadučitelj v Trnovem.
- Matija Potočnik, pos. v Mošnjah.
- Jože Sifrar, sadjerejec na Žabnici.
- Anton Rus, pos. v Bledu.
- Franjo Brenc, obč. tajnik v Hrašah.
- Jože Mulej, pos. na Studenčičah.
- Anton Meršol, župan v Hrašah.
- Janez Mežik, pos. na Rodnah.
- Janez Gogala, posestnik na Studenčičah.
- Jakop Dolenc, župnik na Igu.
- Franz Klinar, učitelj pri Sv. Vidu.
- Janez Lunder, duh. v Trnji.

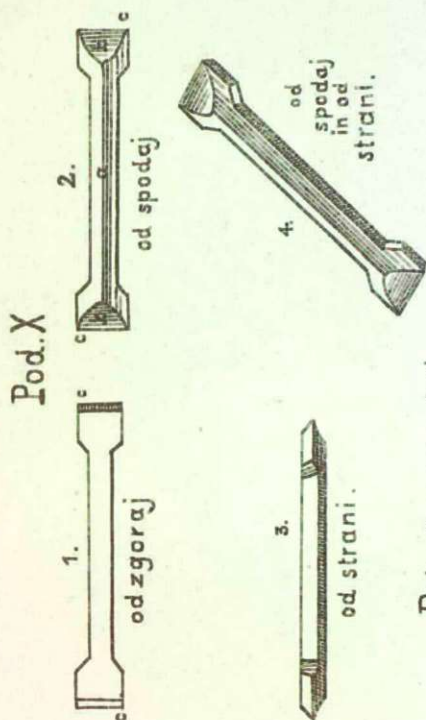
- Lorenc Arko, nadučitelj v Sodražici.
 Jurij Sore, župnik na Kerki.
 L. Aljančič, pos. v Bistrici pri Tržiču.
 dr. Jože Wurner, zdravnik v Kostanjevici.
 Ottomar Sever, c. kr. nadpoč. in pos.
 v Kostanjevici.
 Alojzij Žitnik, pos. na Grosupljem.
 Jožef Znidaršič, pos. v Dobropolji.
 Jože Legat, pos. na Bregu.
 Franc Prešern, pos. v Zabreznici.
 Jože Novak, pos. na Jami.
 Franc Soklič, pos. v Lomu.
 Avgust Malej, pos. na Fužinah.
 Anton Vrančič, učitelj v Zagradecu.
 M. Ambrožič, ml. v Št. Petru (Kranjsko).
 Jakob Valenčič, mlinar v Stružniku.
 Gregor Jensko, fuž. oskrbnik, Belapeč
 (Weissenfels).
 Anton Žagar, trgovec v Brodu na Kulpi.
 Lovro Mencinger, župnik na Golem.
 Matija Gerzin, žup. oskrb. v Banjiloki
 (Kranjsko).
 Janez Oblak, župnik v Borovnici.
 Lorenc Kristofič, župnik v Kovarji.
 Franc Rihar, župnik v Planini.
 Jakob Pretnar, nadučitelj v Srednjivasi.
 Franc Brulec, župnik na Dolini.
 Andraž Veržič, zeljar v Smolincih.
 Blaž Račar, pos. v Žirovnici.
 Janez Čop, pos. v Mostah.
 Jernej Poklukar, pos. v Grapčeh.
 Peter Režek, župnik v Staremtrgu pri
 Poljanah.
 J. Dralka, c. kr. vladni svétnik v Ljubljani.
 Jernej Jarc, župnik v Dolu.
 Martin Peruzzi, Lipe.
 Jožef Mesner, nadučitelj v Komendi.
 Janez Gams, pos. v Loki.
 Valentin Golar, krčmar na Svetji.
 Blaž Šilar, pos. na Verbi.
 Anton Aleš, dekan v Semiču.
 Josip Petrič, c. kr. vl. ofic. v Ljubljani.
 Vekoslav Janež, pos. v Krškem.
 Valentin Treven, trgovec v Idriji.
 Jožef Prezča, župnik v Pečah.
 Janez Valant, pos. v Novivasi.
 Jernej Jansa, pos. v Mojstrani.
 Jože Olifčič, pos. v Žapuzah.
 Anton Arko, pos. v Ribnici.
 Alojzij Žitnik, pos. v Grosupljem.
 J. Auser, učitelj na Boh. Beli.
 Jurij Baloh, pos. v Mostah.
 J. Bulove, trgovec v Radoljci.
 J. Dežman, pos. v Lipenci.
 Matija Ferjan, pos. na Seli.
 Egidij Jeglič, pos. v Begyah.
 Anton Kutnar, učitelj v Žužempergu.
 Anton Kladva, pos. v Zaspil.
 Jernej Malej, pos. na Savici.
 Lorenc Malej, pos. na Brodu.
 Andrej Prešern, pos. na Gorici.
 Franc Susteršič, pos. na Lancovem.
 G. Specler, učitelj v Lescah.
 F. Trojer, učitelj na Bledu.
 F. Pirih, šef žel. postaje v Kranju.
 Franc Valjavec, pos. v Lešah.
 Simon Pristov, pos. na Selu.
 Franc Zupan, pos. v Zgošah.
 Anton Znidaršič, pos. na Premu.
 J. Zupan, pos. v Zerovnici.
 Janez Paulin, pos. v Malim Naklim.
 Alojz Hočevnar, pos. v Želimljah.
 Anton Knez, trgovec v Šiški pri Ljub.
 Blaž Justin, župn. oskrb. na Črnimvrhu
 pri Polhovem Gradcu.
 Alfons Gašperin, čebelar v Radolni.
 Andrej Rekar, pos. na Planini.
 M. Benedek, pos. pri sv. Križu pri Litiji.
 Matevž Šifrar, sadjerejec v Žabnici.
 Fr. Hafner, sadjerejec v Dorfarjih.
 Ivan Lah v Šmariji pod Ljubljano.
 Šola pri sv. Križu pol. Turna pri Litiji.
 Fani Setina, supruga c. kr. državnega
 opravnika v Rudolfovem.
 Andrej Hafner, pos. v Žabnici.
 Jakob Wirt, pos. na Igu.
 Janko Gradišar, vrtnar na Igu.
 Josip Kržič, trgovec v Borovnici.
 Josip Primic, obč. svetovalec v Glineku.
 Janez Klemenc, pos. v Lomu.
 Janez Jalen, pos. v Breznici.
 Franc Leber, pos. v Žerovnici.
 Valentin Zima, čebelar v Radolni.
 Jože Chjávutta, trgovec v Landolu.
 Anton Žgur, župnik v Ložkem Potoku.
 Fran Arko v Doljnem Logatecu.
 Valentin Porenta, sadjerejec v Pivnu.
 Jernej Logonder, čeb. in sadj. v Pivnu.
 Peter Vartolj, župnik v Hinjah.
 Fr. X. Papež, zdravnik na Jesenicah.
 Pavel Razingar, pos. na Planini.
 Matija Rabič, rud. nadz. na Planini.
 Anton Majer, nadučitelj na Jesenicah.
 Miha Šranec, mlinar na Jesenicah.
 Neža Klinar na Savi.
 Jože Klinar, pos. na Jesenicah.
 Franc Razingar, adamč. na Planini.
 Janez Keršič, župnik na Jesenicah.
 Andrej Grčar, nadučitelj v Mokronogu.
 Jože Markež, pos. na Jesenicah.
 M. Hrovat, pos. in mes. na Jesenicah.
 Anton Treven, žup. in trg. na Jesenicah.
 Kr. Bratina, učit. pri Sv. Luciji (Tolmein).
 Jakob Gostiša, učitelj na Ajdovici.
 Anton Krčon, župnik v Vavtavasi.
 Janez Gliha, trg. in pos. v Žužemperku.

- Franc Žnidaršič v Zdenkivasi.
 Ivan Saucin v Dolini pri Trstu.
 Anton Resson, pos. na Jesenicah.
 Gustav Grossman, učitelj pri sv. Ivanu.
 Anton Petrič v Velkibloki.
 Jos. Golja, vikar na Kamnem.
 Janez Dekleva, čebelar v Petelinjah.
 Janez Media v Zagorici.
 Iv. Pipan, učit. v Čr. Vrhu nad Idrijo.
 Janez Modič, župnik na Prihovi.
 Franjo Jeglič, učitelj na Dovjem.
 Janez Ažman, župnik na Dovjem.
 Vinko Ogorelec, pos. in župan v Skofelci.
 Jožef Skočir v Tominu.
 Karl Prelesnik v Spitaliču.
 L. Kavalar, učitelj na Breznici.
 Anton Brenčič, pos. v Žibaršah.
 Karl Višner na Jesenicah.
 Josip Terenčak, župan in pos. v Skopici.
 Janko Vdovič, oskrbnik v Turjaku.
 Ferdinand Žagar na Žagi.
 Anton Zarl, župnik v Podbrdu.
 K. Šavnik, mestni župan v Kranji.
 Martin Michor v Spodnjemdolu.
 Franjo Bogataj, učitelj v Boveu.
 Rokodelsko bralno društvo v Tominu.
 Lorenc Čuden v Gorjušu.
 Janez Zure iz Jame.
 Jakob Turk iz Jame.
 Fr. Zajc, c. kr. gozdnar v Dol. Logateu.
 Janez Ferjan, pos. na Savi.
 Fr. Vončina, Zadlog, Čr. Vrh pri Idriji.
 Franjo Dular, učitelj v Semiču.
 J. Lipič, ml. in pos. v Doljah nad Vrbo.
 Janez Lohkar, pos. v Predstrugi.
 Florjan Rosman, učitelj v Dolini.
 Janez Sajovic, čebelar v Starivasi.
 Janez Jurančič v Andrencih.
 Janez Jeglič, pos. v Begunjah.
 Martin Zaverl, župan na Dolgimbrdu
 pri Polzniki.
 Alojzij Zupan, pos. v Doslovčah.
 Janez Prešern, pos. na Vrbi.
 Anton Puhar, pos. v Poljčah.
 Klemen Dolžan, pos. v Zabreznici.
 O. Homan v Radoljci.
 Viktor Gabriel Jelovšek, Vrhnika.
 J. Bulovec, Smokuč.
 Lorenc Mulej v Spodnji Lipenci.
 Simon Pogačnik na Spodnji Dobravi.
 Aleš Roblek v Radoljci.
 Jože Šarl v Poljčah.
 Iv. Murnik, ces. svétnik itd. v Ljubljani.
 Gustav Pire, tajnik c. kr. dež. kmetiške
 družbe v Ljubljani.
 Anton Ažman v Kranji.
 Anton Pohar, pos. v Poljčah.
 Ivan Modič, tergovec, Novavas.
 Ivan Šušteršič, trgovec v Semiču.
 Franc Gros, učitelj v Predosljah.
 Adalb. Ribnikar, naduč. v Dol. Logateu.
 Karol Dremelj, nadučitelj v Cerknici.
 Anton Laurič, trgovec v Planini.
 Janez Brencce, kaplan, Stari trg.
 Franc Kastelic, pos., Rudolfovo.
 Martin Šajovic, pos. v Olšeuku.
 France Čebular, dekan na Opčmah.
 Janez Mihelič, pos. v Sodevčah.
 Janez Tomšič, živinozdr. v Il. Bistrici.
 Jakob Porenta, kaplan v Staracerkvi.
 Janez Potočnik, župnik v Brezovcu.
 Mih. Kotnik, duhovnik v Vogljah.
 Ivan Bantan, nadučitelj v Dragatušu.
 Štefan Petkoušek, v Bevkah.
 Janez Virant, župnik v Podgradu.
 Franc Zmazek, župnik pri sv. Urbanu.
 Karol Puppis, trgovec v Logateu.
 J. Podboj, duh. v Št. Petru.
 Anton Hajček, dekan v Slov. Bistrici.
 Franc Rome, župnik v Čemšeniku.
 Anton Kupljen, c. kr. notar v Černomlju.
 J. Povše, učitelj v Otilnici.
 Martin Pezvanje, župn. pri Beči.
 Trirazredna narodna šola v Planini.
 Urban Švele, pos. na Hujah.
 Ivar Pipan iz Čepelj.
 Anton Taucig, c. kr. poštar v Krškivasi.
 Andrej Urbančič, pos. v Volčah.
 Janez Mazgon, † duh. pom. na Jesenicah.
 Anton Kacin v Polici.
 Okrajna učiteljska knjižnica v Krškem.
 Slov. knjižnica ljub. bogosl. v Ljubljani.
 Tomaž Tavčar, pos. v Škofjiloki.
 Karol Hofer, župnik na Catežu.
 Matija Šmid v Selcah.
 Jakob Ambrožič, pos. v Ljubnu.
 Ivan Bučar v Ivanšah.
 Šimen Lomšek, učitelj v Cerkljah.
 Martin Dragan v Belipeči.
 L. Sebenekar, pos. na Rakeku.
 Andraž Veržič, obč. svet. pri sv. An-
 družji v Smolnicah.
 Dav. Trstenjak, šolski ravn. v Karlovacu.
 Fran Peternell v Čr. Vrhu.
 Ivan Ušlaker, pos. v Predosljah.
 Anton Koršča v Planini.

 Denašnjemu listu je pridejana „priloga podob o Dzierdzonovem panju“.

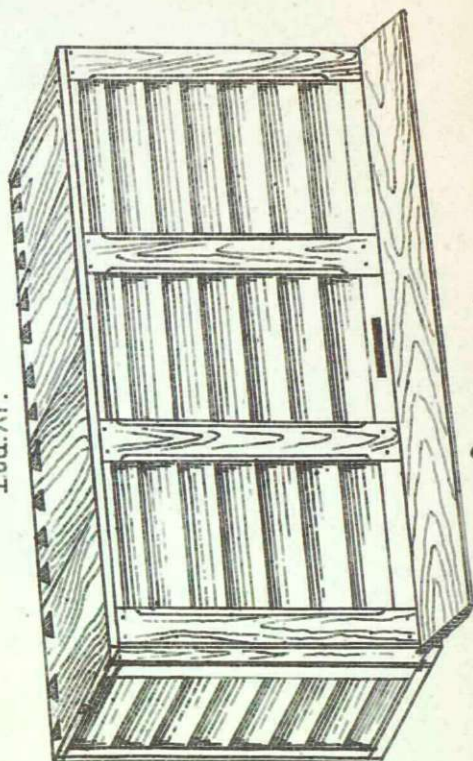
Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modič, društveni predsednik.
 Lastnina „Čebelarskega in sadjarskega društva za Kranjsko“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.

Podobe o Dzierdzonovem panju.

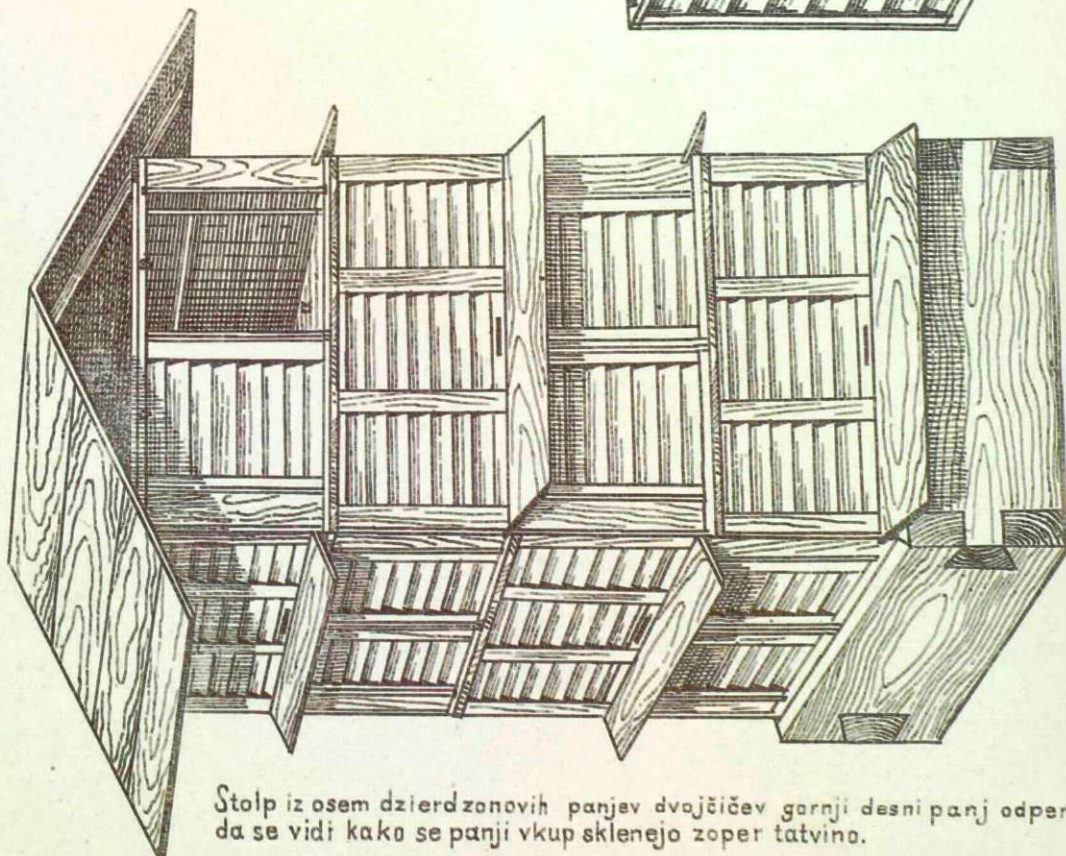

Dzierdzonov satnik.

Pod.XI.

Pod. XII.

Stolp iz osem dzierdzonovih panjev dvojičev gornji desni panj odpert da se vidi kako se panji vkup sklenejo zoper tativno.

